

jo indlysende, idet ingen Justitsminister kan ønske at bringe sig selv i en Situation som den, jeg nødtvungen blev ført ind i.

Naar det ærede Medlem endelig sluttede sine Udtalelser med en noget dunkel Bemærkning om, at der var mange Kvinder og Børn, der blev lemlæstet, og at dette maatte pege i Retning af, at man burde kastrere eller sterilisere Sædelighedsforbrydere, ser jeg ikke det berettigede heri, eller at de to Ting har noget med hinanden at gøre, al den Stund det er Straffelovens Mening at uskadeliggøre disse paa anden Vis end ved Kastration, saaledes at de ikke kan, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou kalder det, komme til at lemlæste Kvinder og Børn.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem Hr. Rytter. Med Hensyn til mit Svar til dette ærede Medlem kunde jeg være fristet til igen ganske at slutte mig til det ærede Medlem Hr. Pürschel saavel reelt som formelt, men det forbyder jo sig selv i Kraft af min Stilling som Minister, og derfor maa jeg gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem. Det ærede Medlem hævdede atter, at selve det reelle var vi enige om. Jeg vilde have været det ærede Medlem forbunden, hvis han havde meddelt mig, hvad det var, han i denne Sag kaldte for det reelle, for han er bunduenig med mig om min Ret til at indespærre Hr. Berning, og han er bunduenig med mig om Rimeligheden i at gaa den Vej, her er foreslaaet. Hvad er det saa, det ærede Medlem kalder for det reelle i denne Sag? Jeg spørger saa meget desto mere derom, som det ærede Medlem Hr. Zahle har paavist, hvor uheldigt det vilde være, hvis jeg fulgte den Vej, det ærede Medlem Hr. Rytter nu anbefaler: enten at lade Manden slippe løs eller at søge at fremkalde en Domstolsafgørelse, der efter det ærede Medlems Opfattelse vilde gaa ud paa, at denne Mand skulde slippes løs.

Det ærede Medlem Hr. Rytter udtalte endvidere paa en saadan Maade, at man maatte faa den Opfattelse, at jeg hørte med der ind under, at vi alle paa Forhaand var enige om, at denne Lov kun burde være midlertidig, nemlig indtil Vedtagelsen af den nye Straffelov. Jeg ønsker absolut ikke at blive taget med ind i denne Favn af Enighed; jeg ønsker netop, som jeg pointerede før, at denne Lov ikke skal ses som en midlertidig Straffelov, men som en Lov, der har sin Betydning, ogsaa efter Vedtagelsen af den nye Straffelov, selv om den praktisk taget vilde faa en langt ringere Anvendelse efter den Tid. Jeg nævnte

udtrykkelig flere Eksempler, der maatte vise det ærede Medlem Hr. Rytter, at der maatte være Brug for en saadan personlig Umyndiggørelse, selv efter Vedtagelsen af den nye Straffelov.

Det ærede Medlem Hr. Rytter beklagede sig endelig over, at der her blev lovgivet paa Grundlag af et enkelt Tilfælde, som var — jeg ved ikke, om det ærede Medlem brugte det Udtryk, men det kunde være brugt i den Forbindelse, hvori han talte — reklameret op. Maa jeg dertil sige, at det er ikke mig, der i mindste Maade har været Skyld i den Diskussion, der har været rejst i Pressen om Interneringen af denne Sædelighedsforbryder. Jeg har ikke med et Ord til nogen som helst meddelt noget som helst om, hvad jeg her maatte foretage mig, netop fordi det var mig om at gøre, da jeg saa, hvor vanskelig Situationen var, at faa Lov til i Ro at overveje, hvorledes disse Spørgsmaal skulde behandles. At jeg ikke fik den Ro, er ikke min Skyld; jeg har ikke jaget efter nogen Reklame paa dette Omraade.

Naar det ærede Medlem Hr. Rytter derefter siger, at jeg havde jo den Udvej, som enhver Justitsminister har, nemlig at tale med de Folk, der med Tryghed henvender sig til ham, og det kunde jeg have gjort i dette Tilfælde med Hensyn til Internering eller Isolering af Hr. Berning, saa vil jeg sige, at der er mange, der henvender sig til mig, det er rigtigt — der var naturligvis ogsaa mange, der henvendte sig til det ærede Medlem, da han var Justitsminister —, der er mange Sager, man kan ordne som Justitsminister ved Hjælp af Familien og af Hensyn til vedkommende, men jeg har rigtignok ikke faaet anvist den Vej, jeg skulde gaa med Hensyn til den her omhandlede Sædelighedsforbryder. Der skete ogsaa paa hans Vegne Henvendelse fra hans Familie til mig, men denne Henvendelse gik ud paa, at han skulde slippes løs, efter at han havde udstaaet sin Straf.

Naar det ærede Medlem Hr. Rytter kritiserer min Handlemaade i denne Sag, vilde jeg sætte megen Pris paa, om han vilde være saa venlig at anvise mig, hvad jeg skulde have gjort, og anvise mig det Sted, hvor den paagældende Person skulde have været anbragt paa en stiltfærdig Maade, og uden at det kunde tænkes, at der derved skete Fortræd for Samfundet. Men i øvrigt er jeg tilbøjelig til at tro paa Grundlag af mange Diskussioner, som jeg i Aarens Løb har ført i al Venskabelighed med det ærede Medlem Hr. Rytter, at det vil være forbundet med betydelige Vanskeligheder